

можностъ да каже, че кралятъ свикалъ господарственнитъ чинове, не, че той са нуждае отъ тяхното съдѣйствие, а за това, че той иска да окаже на нацията всѣкакви милости. Лъжата на Неккеръ и мълчанието относително същественния въпросъ излизали изъ единъ общъ источникъ, — изъ двумисленното и нерѣшителното отнасяне на правителството къмъ нацията въобще, и къмъ представителитъ ѝ въ особености. Правителството са нуждаело за пари, слѣдователно за реформи, и слѣдователно отъ онова събрание, при съдѣйствието на което е можало да се произведътъ реформи; но ако отъ една страна то се нуждало отъ това събрание, отъ друга страна то се още по много страхувало отъ него. Хубаво, ако събранието измисли такива реформи, които ще дадѣтъ много пари и послѣ да остави всичко въ длъжния порядъкъ. А какво ще бѣде, ако тѣ заговорѣтъ за такива реформи, които съ длъжния порядъкъ, съвсѣмъ се неще слогаждатъ? Какво да се прави тогава съ това събрание, на което глѣда цѣла Франция? И кадѣ ще се остановѣтъ реформаторскитъ му подвизи? И то кое счита за длъженъ порядъкъ? И какво, ако длъжния му порядъкъ съвсѣмъ не прилича на настоящия длъженъ порядъкъ? Всичко това били такива въпроси, които не можали да не дойдатъ въ главата на съвѣтниците на короната; и челоуѣцитъ, които се намѣрвали въ тяхното положение, трѣбало твърдѣ сериозно да се позамислятъ надъ тѣзи въпроси. Дѣйствиелно, тѣ са замислили и въ замисленно положение ги застигналъ деньтъ,